

Streda 21. týždňa

Mt 23,27-32

Žiť v pravde

Povzbudiť ľudí k zanechaniu klamstva a pretváranky

Práve sme počuli, ako Ježiš nazval farizejov „obielenými hrobmi“. Čo to znamená, že sa niekto podobá obielenému hrobu? Pojem hrob je nám všetkým veľmi dobre známy. Deti vedia, že hrob je čosi hlboké a tmavé, kde sa ukladajú mŕtvi ľudia, no a my dospelí si vieme predstaviť, čo taký hrob obsahuje aj zvnútra. Nie je tam nič krásneho, pravda pokiaľ tam nezasiahne Boh svojou milosťou a nezachová telo bez porušenia. Krása a dobro sa teda spájajú vždy so životom, kým smrť je nám nepríjemná, lebo prináša rozklad. Je preto prirodzené, že smrť sa zakrýva a hroby sa ozdobujú. Vo východných krajinách dokonca hroby bielili vápnom, takže na slnku zd'aleka žiarili.¹ Na tom teda nie je nič zlého. Zlé však je, keď živý človek nosí v sebe zárodok smrti, a navonok to musí tajiť. Práve o tom hovorí Ježiš farizejom vo svojom osemnásobnom „Beda“.

V Evanjeliu Ježiš farizejom i nám ostro vyčíta: **„Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo sa podobáte obieleným hrobom, ktoré zvonka vyzerajú pekne, ale vnútri sú plné mŕtvolných kostí a všelijakej nečistoty! Tak sa aj vy navonok zdáte ľudom spravodliví, no vnútri ste plní pokrytectva a nepravosti“** (Mt 23,27-28).

Je prirodzené, že chceme v spoločnosti ako ľudia, vyzerat' dobre. Aj to, že chceme aby nás ostatní považovali za dobrých a statočných ľudí je prirodzené. Avšak, je známe, že vonkajší vzhľad človeka prezrádza veľa o tom, čo sa ukrýva vnútri človeka. Tento jav je zreteľnejší najmä u mladých, pretože tí starší sú už buď pokojnejší, vyrovnannejší, alebo vedia oveľa rafinovanejšie zakrývať svoje vnútro.

Príkladom toho, že sa človek naozaj usilovne snaží zakrývať svoje zlé úmysly a skutky je aj tento krátky príbeh, ktorý píše spisovateľ Bruno Ferrero:

Po dlhom čase sa stretli dvaja dobrí priatelia a začali spolu preberať svoju minulosť: „Keď som bol mladík,“ hovorí prvý, „môj otec ma upozornil, aby som sa vyhýbal niektorým miestam v meste. Povedal mi: „Nikdy nechod' na diskotéku do toho špinavého baru, synku!“ „Prečo otec?“ pýtal som sa. „Lebo by si tam videl veci, ktoré vidieť nemáš.“ povedal otec. „To samozrejme vzbudilo vo mne zvedavosť a pri prvej

¹ Porov : ŠPIDLÍK T.: *Živé slovo*, Refugium Velehrad- Roma s.r.o., Velehrad 2000, s. 293.

príležitosti som tam na tú diskotéku išiel.“ „A videl si tam čosi čo si nemal?“ Pýtal sa ho priateľ. „Áno“, povedal muž sklamané. „Videl som tam svojho otca.“²

Aj na tento príbeh, ktorý nie je zriedkavý, by sa dali aplikovať Ježišove slová: „**Preto robte a zachovávajúte všetko, čo vám povedia, ale podľa ich skutkov nerobte: lebo hovoria, a nekonajú**“ (Mt 23,3).

Nebuďme takými farizejmi aj my! Skúsme žiť pravdivo pred Bohom aj pred ľuďmi, najmä pred svojimi blízkymi. Veď čo nám osoží, ak budeme tu na zemi namáhavo hľadať a nosiť masky pred druhými a zároveň hrať naivné divadlo pred Bohom, keď nebudeme mať pevné miesto a uznanie v nebi. Usilujme sa teda žiť jednoducho a čisto ako žila Panna Mária Ježišova matka a zanechajme konečne všetky klamstvá a pretvárinky. Tak sa nám s Božou pomocou podarí zbaviť sa všetkej hmly a špiny, ktorá sa okolo nás vďaka našim klamstvám nahromadila a my budeme nakoniec šťastní a blažení, lebo budeme môcť s čistým srdcom naveky hľadiť na Boha.

Amen.

² porov: FERRERO B.: *Malé príbehy na potešenie duše : Niekedy stačí jeden slnečný lúč*, Vydavateľstvo Don Bosko, Bratislava 1998, s. 30.
